BİRHAN KESKİN

fakir kene

metis

Birhan Keskin

FAKİR KENE

Birhan Keskin 1963 yılında Kırklareli'nde doğdu. 1986 yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji bölümünü bitirdi. İlk şiirini 1984 yılında yayımladı. 1995-98 yılları arasında arkadaşlarıyla birlikte *Göçebe* dergisini çıkardı. Çeşitli yayın kuruluşlarında editör olarak çalıştı. Şairin 1991 ile 2002 arasına ait beş şiir kitabını 2005 yılında yayımladığımız *Kim Bağışlayacak Beni* ile tek ciltte topladık. 2005'te onun yanı sıra sunduğumuz *Ba*, 2006 Altın Portakal Şiir ödülünü kazandı. 2010'da yayımlanan *Soğuk Kazı* ise 2011 Metin Altıok Şiir Ödülü'nü aldı.

Metis Yayınları
İpek Sokak 5, 34433 Beyoğlu, İstanbul
e-posta: info@metiskitap.com
www.metiskitap.com
Yayınevi Sertifika No: 10726

Metis Edebiyat
Fakir Kene
Birhan Keskin

© Birhan Keskin, 2016
© Metis Yayınları, 2016

İlk Basım: Şubat 2016

Metis Edebiyat Yayın Yönetmeni:
Müge Gürsoy Sökmen

Kapak Tasarımı: Semih Sökmen

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık:
Metis Yayıncılık Ltd.

Baskı ve Cilt:
Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Fatih Sanayi Sitesi No: 12/197 Topkapı, İstanbul
Matbaa Sertifika No: 11931

ISBN-13: 978-605-316-035-9

BİRHAN KESKİN

fakir kene

metis

BİRHAN KESKİN KOLEKSİYONU

•

KİM BAĞIŞLAYACAK BENİ, 2005

[Delilirikler, 1991

Bakarsın Üzgün Dönerim, 1994

Cinayet Kışı, 1996

Yirmi Lak Tablet, 1999

Yeryüzü Halleri, 2002]

BA, 2005

Y'OL, 2006

SOĞUK KAZI, 2010

FAKİR KENE, 2016

İÇİNDEKİLER

Kargo 9

KARDEŞ PAYI
Hidrofor 13
Tespih 16
Firdevs teyze 18
Zillet 23
İskelede bir çırak 25
Çimenlerin efendisi 27
Kardeş payı 30
Kara çıkalım 32
Sağlıklı yas 33
Anitsayac 36
Dogmayaydın 40

KÜÇÜK ŞEYLER
I-VI 45-50

ALWAYS ON THE MOVE
Bırak bırak 53
Hıdırellez 56
Always on the move 58
Parmağımda bir mavi yüzük 61
Yaz! Deli tetikte 63

CÜMLE KAPISI
Zehra teyzem 67

Kargo

Sana buraya bazı şeyler koyuyorum. Yol boyunca aklında olsun. Lazım olursa açar okursun. Olmazsa da olsun, bir zararı yok burada dursun.

Şuraya bir cümle koydum. Bırak, acımızı birileri duysun. Hem zaten şiir niye var? Dünyanın acısını başkaları da duysun!

Acı mıhlanıp bir kalpte durmasın. Ortada dursun. Olur ya biri eline alır okşar, biri alnından öper. Az unutursun.

Buraya tabiatı koydum. Ağaçları, suyu, ovayı, dağı. Onlar bizim kardeşimiz, çok canın sıkılırsa arada onlarla konuşursun.

Buraya, küçük mutlu güneşler koydum. Günlerimiz karanlık ve çok soğuyor bazı akşamlar, ısınırsın.

Buraya, bir inanç bir inat koydum. Tut ki unuttun, tekrar bak, o inat neyse sen osun.

Buraya yolun yokuşunu koydum. Bildiğim için yokuşu. Zorlanırsa nefesin, unutma, ciğer kendini en çabuk onaran organ, valla bak, aklında bulunsun.

Buraya umutlu günler koydum. Şimdilik uzak gibi görünüyor, ama kimbilir, birazdan uzanıp dokunursun.

Buraya bir ayna koydum arada önüne geç bak; sen şahane bir okursun. Mesai saatlerinde çaktırmadan şiir okursun. N'olcak ki, bırak patronlar seni kovsun!

Burada bir tutam sabır var. Kendiminkinden kopardım bir parça, (bende çok boldur) lazım oldukça ya sabır ya sabır, dokunursun.

Burada güzel çaylar var. Bu aralar senin için çok önemli. Bitki çayları, kış çayları, şuruplar, kompostolar. Demlersin, maksat midene dostluk olsun.

Şuraya Youtube'dan müzikler, Bach dinle filan, koydum. Ama müzik konusunda sen benden daha iyisin, koklayıp buluyorsun.

Buraya bir silkintiotu koydum. Kırk dert bir arada canına yandığım, kırkına birden deva olsun.

KARDEŞ PAYI

Hidrofor

Benim bu memleketten 30 yıllık uyku alacağım var doktor.
Bak dinle!
Yaşadığım apartmandaki herkese kılım ben doktor.
İnsan sevmediğimden değil bu.
Normal saatler içinde uykumu da almışsam severim aslında insanı.
N'olcak. Eninde sonunda insanım ben de.
Ama doktor bizim apartmandaki hidrofor var ya, tam benim yattığım odanın altına denk geliyor. Ve ben bu hidrofor yüzünden yıllardır uykusuzum. Yoksa ben deli miyim de size böyle bir şikâyetle geleyim. Öbürleri nasıl mı uyuyor, ah doktor ben ne bileyim!

Sırtımdaki	Bakın burası
fibrozitler	benim odam
boynumdaki	kolon kiriş kolon
tutulmalar,	burası da bizim salon
hiç geçmiyor.	hangisinde uyusam fark etmiyor.

Ben her sabah doktor dünyaya bu sinirli şiirle uyanıyorum.
Ne zamandır. Nevrim dönüyor dünya dönmüyor. Bakın!
Bu da boynum. O da dönmüyor.
Ben istemez miyim bu harlı zamanda dünyayı yazayım.
Ama doktor, bu hidrofor varken
Bunca yıllık uykusuzluğum varken, gözlerim uykusuzluktan farken. Ah be doktor!
Bi de doktor, biraz deli biraz bıçkındım zaten bu huyum da doğuştan.

Hani şu geçen gün soğukta camıma konan kuşlar var ya, kamburî kuşlar hani, soğukta. Dün iki oldular camda. Baktım, bir tek onlara bakarken içim böyle biraz huzuru bulur gibi oldu doktor. Söylediklerim çok mu fazla "gerçek" doktor, bu yüzden mi! Bu yüzden mi bu şiirde yüzüme tuhaf tuhaf bakıyorsunuz. Kışları dünyada olduğumu daha iyi anlıyorum ben demiştim size daha önce bir seansta. Gökyüzü bile insani bir hizaya inmeye çalışıyor ya, işte bunu seviyorum dünyada demiştim. Böyle şeyler yazınca doktor, bu şiir oluyor da niye benim yanan gözkapaklarım, uykusuzluktan, şiir olmuyor.
Şiir dedim de aklıma geldi, yeri değilse bile söyleyeyim. Bu bizim millet şiirden bi bok anlamıyor doktor! Avni abi misal. Ben onun dükkâna girsem abi sen şiir okur musun diye fısıldasam, beni direkt, olmadı iki dakkaya kapının önüne koyar. Neyse Avni abiyi koy bir kenara, gülümseyelim, salla gitsin, konumuza dönelim doktor.

Benim en büyük gerçeğim uykusuzluğum doktor.
Ne olduysa bana bu uykusuzluktan oldu zannımca.
Düşünsenize, her sabahın köründe başlayan bir hidrofor.
Üstelik münavebeli çalışıyor müdürüm, müdürüm mü dedim, pardon doktor!

Foorrrrrrrrrrrrrrhhg Tag	Foorrrrrrrrrrrrrrhg Tag.
Foooorrrrrrrrrrrrrhhg Tag.	Foooorrrrrrrrrrrrrhg Tag.
Hoyrat, küstah ve acımasız.	Hoyrat, küstah ve acımasız.
Hoyrat, küstah ve acımasız.	Hoyrat, küstah ve acımasız.

Tekrarları seven şairler için belki de bulunmaz nimettir ama beni delirtiyor doktor!
Üstelik apartmanda tekrar eden tek şey hidroforun sesi de değil.
Her gün her şey tekrar ediyor.
Ama hidrofor ama hidrofor doktor onunla kimse başa çıkamıyor.
Kaç kere söyledim toplantıda, el ele verelim bir çare bulalım dedim apartmandakilere, dedim de doktor..
Bizim millet şiiri sevmediği gibi el ele tutuşmayı da sevmiyor.

Tespih

Pası belirgin bu demir bu gıcırdayan kapı; kapı hayali

Bu sokak, sokaktaki bu horoz nereden bu kedi

Bu üst üste duran ev hayalleri

Bu bu evlerden kuşlara silkelenen sofra bezleri

Bu yarısı sokakta dalgalanan tül

Bu tülü uzaktan yırtan sesler bu; vuuuu

Bu meydana çıkınca tartaklanmış meydan hayali

Hayalin içinde dolaşan başıboş adamlar bu

Bu hem kör hem sağır hem dilsiz Sami

Bu onun hançeresinde dinmeyen öksürük

Bu yetmiş yaşının yetmiş kahrıyla bakan adam

Bu saflığın en beyaz örtüsüyle camönü ninesi

Bu onun kemiğinin sızısı, ayağının ağrısı

Bu dünyayı ana avrat tespih eden şoför bu

Bu vardiyayı devralan öteki bıçkın

Bu ilahinin adaletini hatırlatan imam

Bu her baktığımızda ürperen nemli duvar

Bu meleye meleye yazıyı bekleyen meram

Bu rüya diye her gece her gece her gece sararmış tarlalar

Rüya diye bağın taşlı yolu bu

Bu muhtarın susuzluğu aha bu da muhtarın su bardağı bu

Bu bardağın üstündeki dantel örtüsü

Bu Gönül'ün evi sabır çınlayan, çatısı örümcek

Bu duvarda unutulmuş tozlu karınca duası

Bu İsmet'in bahçesi bu top top güller plastik

Bu İsmet'in zıpır torun, prozaclı lastik

Bu o evler ki kahırdan büyümüş kalpleri

Odaları yoklukla genişler sofaya doğru

Ah bu benim kör şefkatim bu benim

Ah benim bir boşluğu yoklayan bu elim

Firdevs teyze

Bu başıma gelenleri hiç anlamış değilim... Sen de başıma gelsene.. Beraberce bakarsak belki anlamama yardımcı olursun. Yani senden istediğim, bencilce. Bunu bilerek gel. Ayrıca şu bencil sözcüğünü kafamıza kakanlara küfürler ederek de gel.

Firdevs teyzenin kolları en çok ne yapar? Birini görmüşse eğer yolda, apartmanın önünde, evin kapısında her nerede olursa olsun, illa gördüğüne yapışır onun elleri.
Yapışır ve bırakmaz, bırakma beni der
onun elleri kolları.
Kimler kimseler yoksa ne yapar Firdevs teyzenin elleri kolları evinin camına yaslanır o kol, yol gözler. Her zaman oturduğu o pencerenin pervazında dayadığı yerde kolunu, o pervazda hâlâ oyuğu durur kolunun...

Ben kuşlara sevap olsun diye yem vermem Firdevs teyze.
Ver sevaptır diyorsun ya her seferinde. Ben he he diyorum sana. Ama bilmen lazım. Söylesem anlayacak mısın bilmiyorum ama, söylemezsem de ben çatlayacağım. Bıktım senin bu beni sevaba sokmak sevdandan.
Öyle anlamaz anlamaz bakıyorsun ki. Öyle değil hayır. Sevapsa sevap, yazılsın adıma o ayrı. Ama ben bu sokaktaki kuşlara kedilere köpeklere mama ve tabii sana niye yemekti sodaydı çikolataydı getiriyorum zannediyorsun. Adıma sevaplar yazılsın diye mi? Hayır.

Ben zaten agnostik biriyim Firdevs teyze. Ben bilemem, öteki tarafta ne var. Beni bu taraf ilgilendiriyor. İşte şimdi bak bu taraftayız. Bu tarafta olduğumuz sürece de burada olanların hepsinin karnı tok olsun isterim ben. Öyledir bu duygum, kendiliğinden kalbimdedir. Hayat biraz da tok bir karındır. Varsa eğer bir Allah, o benim kalbime bunu böylece koyduğundan öyledir. Emrettiğinden, sevaplar yazacağından değil. Öyledir işte, ben yaşadığım sokakta herkes tok olsun isterim. Kuşlar da tok olsun kediler de tok olsun. Firdevs teyze de tok olsun. Çimenlerin efendisi de tok olsun. Bu zalim dünyanın bütün unuttuklarını ben unutmayayım diye kalbime yazmışlar. Yani ben kendiliğimden böyleyim.
Anlamıyorsun biliyorum. Tamam. Ben sana yarın öğleden sonra uğrarım tekrar tamam mı. Yarın sana altılı soda da getireceğim, söz. Şimdi bırak beni de gideyim. Allah aşkına bırak kolumu Firdevs teyze, işim var evde. O kolunu da o pencereden çek. Onu orada unutma! Korkunu da unut, uyu, tamam mı. Uyuman lazım senin. O senin kızlarının ve Şevket'inin de kafalarına şu kuşlar sıçsın.

Sararmış göz içleriyle baktı. Seksen yaşının seksen taşıyla. Kendini bu dünya üstünde taşımak, ölümüne dek bazen taşımak ne zor iş, yarabbim.
"Şevket boyun devrilsin, boyun devrilsin Şevket."
Ben bir koluna girdim İsmail öbür koluna, karda üç beş apartman öteye, o sızlandı biz taşıdık...
"Sana saklı anlatacaklarım var," diyor usul sesle, İsmail duymasın diye.
"Anlat Firdevs teyze, İsmail yabancı değil ki, mahallemizin çocuğu o da."

"Ama yok, sana sonra anlatacağım. Sana saklı anlatacağım." Elimizde küçük su şişesi, bir kavanoza konmuş yeni pişirilmiş kuru fasulye, bir elimde de Firdevs'in bastonu. Sağ kolumdaki kaslar ha göçtü ha göçecek.
Evin kapısını açtık içeri girdik. İsmail'i de bırakmadı, ben zaten ne zaman yakalansam birkaç saatlik esaret payım kaçınılmazdır. "Beni aç bırakıyorlar. Açım ben açım," dedi. Kuru fasulyeye ekmek doğradım. Suyunda ıslanan ekmeklerini yedi. Ağzında yumuşayıp kalan üç beş dişiyle. Fasulyelerini ayıklayarak. Ağzına geldikçe onları tükürerek kenara, ıslak yumuşamış ekmeklerini yedi. "Bırakma beni bırakma," her bırakma beni dediğinde elimi öyle sıkıyordu ki, elim morardı. "Sen de bırakma oğluuummm," diyordu İsmail'e. İsmail çenesini başparmağıyla tutup inceden uzayıverdi dışarı. Gerisi bana kaldı.

"Beni aç bırakıyorlar. Ben bu kadından korkuyorum" diyor, gelinini kast ederek. "Allaaaah Allah..." sızlanıyor. İnliyor. Bilmiyorum. Bunların ne kadarı gerçek ne kadarı yalan. Bilmiyorum. Bildiğim. Aynı katta yan yana dairelerde yaşıyorlar. O kadar. Fazlasını görmedim. Bıkmış olabilirler ondan. Belki bu yüzdendir. Çünkü Firdevs teyze bıktırır, gerçekten. Ama yine de canı pahasına kendini bu soğukta bu karda sokağa atıyorsa seksen yaşında bir insan, düşünmeli biraz. Senin gerçekten de boyun devrilsin lan Firdevs'in oğlu. Bu senin annen. Baksan kadının baştan sona korku kestiğini, korkudan hasta olduğunu görecektin. Ama senin öyle bir gözün yok ki. Ve sen ondan bıkarak, çoktan onu bırakarak yaşıyorsun.

O gün onun çikolata ve sodalarını da stoklayarak, evde çok işim var Firdevs teyze diyerek kapıdan poşeti eline tutuşturup kaçtım.

Firdevs teyzeden gidilmez, çünkü bırakmaz, mecburen bir punduna getirip kaçılır.
Bir gün yine onu evine bıraktığımda, bastonum kayıp, dediydi, evinin altını üstünü her yerini o baston narına aramıştım. Bir naylon torba içinde dişlenmiş, yarım bırakılmış, bazıları küflenmiş onlarca poğaça buldum bastonu ararken. Bunlar ne Firdevs teyze, dedim, poğaçalar, dedi. Bayatlamış poğaçalar.
"Onları da giderken kuşlara atarsın."
"Kuşlara küflenmiş poğaça atmam ben."
"Sabahları bu poğaçalardan yiyorum. Bir genç var, o alıyor bana her sabah, iki tane."
"Ama senin kalbin var, şekerin var, keşke bunları yemesen. Kim getiriyor bu poğaçaları sana."
"Bilmem ki. Tanımıyorum. Söyledim bir kere ona. Bana her sabah bu poğaçalardan iki tane getir dedim, getiriyor. Genç bir adam."

O bayat poğaçalarla çıktım. Bir defa daha yüzüme bakıp kısa bir şey söyledi, ne dediğini anlamadım. Bastonunun kayıp olduğu yalandı. Arkamdan kapısını bastonuyla itti, kilitledi.

Kar geçmişti. Öldüğünü söyledi Dilek... Annene sen verirsin haberi dedi. Olur dedim. Oturup ağladım önce. Sonra da sevindim. Firdevs teyze adına hayat denen şeyi, şu başına gelenleri hiç anlamadı. Kolayca ölmesi az da olsa şiirsel bir adaletmiş gibi geldi bana.
Derdi pilili derdi körüklü biriydi Firdevs teyze.
Açsalar göreceklerdi, ne uzun bir korku idi yaşamak.

Sonra gömdük onu.

Zillet

İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstan bul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstan bul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstan bul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstan bul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstan bul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstan bul sana tepeden baktım. İstanbul sana tepeden baktım. İstanbul sa

İskelede bir çırak

Ne diyeyim allahım
ben sana biraz platoniğimdir biliyorsun.
Ben bu şüpheyi sırtıma yük edindim, öyle yürüdüm,
gocunmam da yükümden beni bilirsin.
Ama bunlar çok iştahlı allahım ve görüyorsun nasıl da dünyevi.
Bunlarmış senin kulların öyle diyorlar biz de kürenin üveyi.
Öyle mi?
Oysa allahım bilirsin ben en çok yeryüzünü,
ve başımı yatırınca toprağa, gökteki yıldızları da,
işte öyle allahım bilirsin çok güzel yapmıştın bu yeryüzünü.
Bizim köydeki gibi.
Allahım bunlar tokileri seviyor, betonları, hızlı trenleri.
Oysa ne acelemiz var, ben ki bunca agnostiğim yine de biliyorum
ordaysan nasılsa geleceğiz yanına geri.

Diyor ki, yasalar getirdim, gıcır gıcır, delik deşikti eskisi
Anlıyoruz ki yasalar dümdüz ediyor ciğerimizi
Diyor ki, yasaklar getirdim ama senin iyiliğine canımın içi
Diyor ki, üç beş ağacı kesmişim, indir bindir bütün yaz boyu,
keseriz tabii bunda ne var, diyor
Diyor, ben sana medeniyet getiriyorum tomar tomar.
İnsan önce bi minnet duyar.
Oysa allahım toprağa bassın ayaklarımız fena mı olur,
istiyoruz ki sokağımızda bir ağaç gölgesi.

Diyor ki, boynuzlu köprü yaptırdım gelip geçmeye
haliçin ortasına bak nası' seksi.
Allahım sen bunlara akıl fikir ver diyeceğim ama
vardır senin bir bildiğin illa ki.

Allahım işte görüyorsun bunları, eyübün sabrı nedir,
rızanın fazladan şeftalisi ne?
Bilmiyor. Bilmiyor nedendir zeynebin yakarısı.
Ben ki sana bunca platoniğim ama canıma yetti artık
Valla bak biz mi düşeceğiz hep iskelelerden
Başlarına yık şunların bu metropolleri.

Çimenlerin efendisi

Ben canımı sokakta buldum efendim!
Ben çimenlere yaslamışım ömrümü
Birbirinin önünde yamulanlar varken
Beni dize bilmez sanma
Beni dize gelmez san!
Çaresizlik ki kırk kir ile sıvanmıştır hikâyemize
Bir balığın yaralı ağzıyla konuşuyor olmamız bundan

Öyle bülbül! Hadi ordan
Kuşların hatırını cebimde tutarak konuşuyorum.
Öyle kırıntılı, Gak!
–Betonu icat edene yazıklar olsun!
(Şehir denen şeyinizin şeysine fuck)

Dünya küfrün kendisi olmuşken
Beni küfür bilmez sanma
Bak! Bak. Bak burdan.
Bir de burdan.

Yağmurdan sonra yayılan huzurun adıyla konuşuyorum:
Bak sana çimenlerin derin nefesiyle, soruyorum;
Şehrin perçemleri sizin gözlerinize niye batıyor?
Biz, üç beş adam, ömrünü çimenlere adayan
Razıyız gölgesinde uyuduğumuz ağaçtan.
Ve zerre ipimizde değilsin başkan.

Ben canımı sokakta buldum, ama
Affına sığınarak şunları,,, ablacım,
Ver bak şunları
Ver bak şunları
Ver bak şunları
Ver bak şunları
Bu medeniyet denen şeyin naylon poşetine
Koyayım.

Bunca katlı yol bunca kavşak
Kavuşturmuyor bu şehirde insanı birbirine
Sabahın ince tüylüsüyüz geçip gideceğiz birazdan
Hem haliçe kızak, pardon kazık çakıyorlarmış
birazdan, metro da geçsin biraz da burdan.

Sen hiç esenler otogarını gördün mü ablam
Esenler otogarından İstanbul'a kavuşur mu hiç insan

Toprağın hışırtısını otun çıtırtısını duyan bana
Uykusuzluğunu, solgunluğunu,
yüzünün buruşukluğunu anlamak çimenlerin
benim üstüme kaldı.
Kala kala bana kaldı evet,
Bir gülün merkezini aramak

Ben eve kafa bi dünya dönmüştüm bir gün
Ben her gün eve kafa bi dünya dönüyordum.
Ya da evin kafası bi dünyaydı, bilmiyorum.

Her ağaç ben buralıyım der, burada
Her çimen yerle yeksan
Bir ben diyemedim, "buralıyım"
Buradayım, ey insan!

Ben bu durduğum noktaya kolay gelmedim.
Ben canımı sokakta buldum efendim!

Kardeş payı

Bana ekmeğin kabuğu
Sana steak sana fusion sana dünya mutfağı

Sana fitness sana ozon odalarında sağlık
Bana sokaklarda can havli bana biber gazı

Sana maldivler cote d'azur top ten holiday
Bana iş dönüşü nayrobi dolmuşu

Senin parmağına pırlanta, senin yüzüne tuscany ışığı
Alnıma kömür karası benim. Alnıma kara yazı

Sana sessiz sakin deniz orman manzarası şehrin içinde
Bana ev diye dört duvar çatı diye çınlayan bu ne

Sana şimdi, sana her gün, sana saturday night fever
Bana sonra bana sonra bana sonra

Demir beton cam çelik kafes senin
İçinde kardeşim bülbül benim

Bana sivri şeyler bu dünya, etimi delsin
Seni öldürmeyen allah hiç öldürmesin

Sana sunshine sana diamond göz alan
Bana her gece tepemde göz kırpan floresan

Bana demli bir çay, uzun efkâr, geniş keder
Sana smoke sana malt viskiler sana rezerv

Sana dünya yetmez sana gökyüzüne merdiven
Bana ter için bu ten, bana bu can haybeden

Diyeceğim;
Tüm bedesten senin
olsa ne fayda benim

Kara çıkalım

Abdullah için

Bak bu kar Dan Dan A! Dam.
Bak bu burnu! havuç bulamamış çocuklar;
Kuşlar gibi, ağzından burnundan
çalı çırpı takmış takıştırmışlar.

Bak bu kar Abdullah!
Bu nasıl her yer herkes bembeyaz yahhhu
Biz kara çıkalım Abdullah!
Kam Kam.

Bu çamın kolları! Bak bu da kara çam!
Hem zaten en çok çamlara yağar kar
Değil mi öyle öğrendik kartpostallardan?
Bak bu kar Dan A! Dam! Dam Dan sarkan.
Dam dedim de aklıma geldi Abdullah!
Kar altında çadırda hâlâ değil mi bir Van?
Kara baktıkça, karın ellerini görüyorum
Karın tarazlı elleri var sen de görmüşsündür
insanın yüzünü ırmalıyor tram tram!

İçe kapalı dikenli yapraklı çamlı ruhumu Abdullah
bugün fena halde dışavurmak istiyorum:
Bruce Lee gibi ustaca olacak ama bak!
Savrulsun siyah kuşağım bak bu sonuncu
Dan.

Sağlıklı yas

Aslı Serin'e

Yas ne Ross?
O ne!?
Ben rüyaya inanırım mesela, mıhlanmış duygulara.
Rüya dediğim de senin anladığın değil, bunu da
belirteyim laf arasında.

Yas, üstelik sağlıklısı ne bunun, ha benim kuzum!
Biz ufak ufak ölmek diyoruz memlekette buna.
Bunun için var bizim sıra sıra "hastalıklarımız"
Doktor muyuz biz Ross. Biz sadece ağrıyı bileriz.
Biz sadece ağrıyı biliriz de diyebilirdim, demedim.
(Ben böyle dediğimde sen de bana diyeceksin ki,
hah! işte bu senin duygun!)
Hadi ordan Ross!

Biz Ross öyle işte sana göre yanlış kalmayı biliriz.
Başkasını bilmediğimizden değil bak bunu da
bil laf arasında.
İnkârmış pazarlıkmış kabullenmekmiş
bilmemneymiş
Geç bunları Ross. Geç bunları.
Aynı günde ölür aynı günde yıkar aynı gün gömeriz.

Bizim buralarda Ross, her şey aynı anda oluyor.
Aynı anda patlıyor birbirimizin gözü önünde bir bomba
Bir küçük kız. Ölüyorlarız.
Birinin kolu kırılıyor, sızdırmayın, kalsın yen içinde diyorlar.
Yen içinde patlasın ödünüz!
Aynı anda kaza geçirir misal trafik canavarı imgemiz
Bir otobüs dolusu genç, hangisi öldü, kurtuldu mu benimki diyemeyiz.
Benimki diyemeyeceğimiz bir yerdeyiz biz Ross.
Odalardan kara kara milyarlar yürür biryerlere
ve aynı anda dilenir soğukta yerli ve suriyeli dilencilerimiz
ve hah tam sırasıymış gibi aynı gün kırar kalbimizi sevgilimiz
Taksim sıraselviler soğukta sıra sıra elini ısıra ısıra Ross!

Yetmez mi, saydırtma bana daha fazla.
Biz Ross zurnanın zırt dediği bir deliğe benziyoruz.
Nasa baksa belki de uzaydan, belki de uzaydan değiliz.
Bula bula aynı günü bulur da ölür mahalleden
Çok sevdiğimiz deli Firdevs teyzemiz
Ross sen bunları yaşasaydın, üç beş günümüzü görseydin bizim
Koymuşum yasına derdin Ross.
Cinnet üstüne yapardın doktoranı aynı gün hiç uzatmadan.

Geç bunları Ross, geç bunları.
Nasıl olsun bizim öyle kompartıman kompartıman
"sağlıklı" süreçlerimiz
Biz Ross, al sana misal;
Ali öldürüldü dövülerek,
Kadın erkek hepimiz onun anasıyız.

Sağlıklı yas ne Ross?

Ölülerimizi "sık kullanılanlara" ekliyoruz.
Ölülerimize ölülerimiz ekliyoruz.
Şans eseri yazmıyorsa adımız bir sayaçta
Birhan, ben bunu hep "antisayaç" olarak okudum
Yani sayılamayan, sayılmasın hiç aman
Sahi biz kaç darbeden sonra ölülerimiz oluyoruz.

Erkek ve kadın, iki farklı hayvan.
Ve kuraldır öldürür hayvanlar âleminde güçlü olan.
Mesele bu değil, mesele başka.
Niye sevsin pembe tülleri kırmızı pancurları
Ve niye aynı evde yaşasın bir fille mesela
Aha kırılacak bir vazo birazdan.

Bir yatırımcı değiliz, tamam
Öncesinde büyük hesaplar, planlar, bütçeler filan
Ama sevmek diye bir şey var, geçelim dersen o da var
Bize çizilmiş kalm çizgiler, gerilmiş ipler var
Alnımızı küllü elleriyle karalayanlar yetmedi komple silenler
Çaresizlik var Birhan bak:
Türkiye'nin güneyinden üzücü haberler geliyor
Türkiye'nin kuzeyinden üzücü haberler geliyor
Türkiye'nin doğusundan üzücü haberler geliyor
Türkiye'nin batısından üzücü haberler geliyor
Türkiye giderek üzücü bir habere dönüyor...

Sevmek dedin ya, aklıma Oscar Wilde'ın bir dizesi geldi bak!
"Çünkü herkes öldürür sevdiğini" diye
Ama öldüreceksek sevdiğimizi Oscar sevmek niye?
Ama bundan da önce Aslı, bundan da çok önce
Başka bir şey var, boynumuzda asılı olan.
Koy kadını bir tarafa, koy kadını bir tarafa
Koy kadını bir tarafa, var.
Âdem var ve onun kaburgası filan.
Sayaca gelirsek sayalım bir de bu yandan:
Türkiye'nin güneyinde bir adam yere çömeliyor.
Türkiye'nin kuzeyinde bir adam yere çömeliyor.
Türkiye'nin doğusunda bir adam yere çömeliyor.
Türkiye'nin batısında bir adam yere çömeliyor.
Türkiye giderek çömelen adamlara benziyor.

Onların dikliği bizim yataylığımız pornografik bir görüntü
verebilir. Değil!
Çömelmek yani pişmanlık yasası, kendimde değildim içmiştim
safsatası
Çömelmek: Törelerimiz böyleydi ben istemezdim filan
Çömelmek: Bana karılık yapsaydı
Çömelmek: Telefonla konuşmasaydı
Çömelmek: Boşanmasaydı
Onlar koca onlar baba onlar sevgili onlar devlet.
Eşitlik istediğimizi sananlar yanılıyor
Kim eşitlenmek ister hırsızlar ve katillerle Birhan!

Sana bir şey diyeyim mi Aslı?
Cinsine koduğum derdi benim dedem kendi cinsine.
Yani cinsiyete bölünmeden önce
Öyle kalsaymışız ototroflar gibi filan.
Koyuyor insana tabii. Bazılarını "insan" hanesinde sayarken
Belki de şöyle bir şey: Bir düştü insan bir zaman
hurafesiyle yaşıyoruz ondan arta kalan.

Kadınların kaburgadan yapıldığına
kadınları bile inandıran neydi Birhan?
Asıl mesele diyorsan buraya dönelim, şimdiye
Söyle artık başımıza bu işleri açan yine erkekler değil miydi?
Dönelim Van'da bir kadına, dönelim Mardin'de, dönelim İzmir'de
Dönelim Birhan bak geç oluyor hava kararıyor evimize dönelim
Bize bunları söyleten neydi, gülerken ağız kapatmayı, ağlarken
saklanmayı
Her lafa karışmamayı, yazmamayı Birhan, çizmemeyi bize
dayatan kimlerdi
Giydiğimiz etek boyuna, doğuracağımız çocuğa karar verenler kim
Kadınlar ilk sevişmesinde neden babasının yüzünü gördü
Küçücük kızlar dedesi yaşındaki adamlarla neden
Neden genelevler var neden hep bir kadın otobanda
Ütü reklamında bir kadın çıplak
Otomobil fuarında bir kadın öyle arabalar üstünde, neden
Doğum günlerimizde bize mutfak robotu hediye edenler kimlerdi
Şakağımıza silahı dayayanlar kimler, kimlerdi Birhan?

Televizyonu açtım güzel bir kış sabahı güneş öyle tepede
Sanki her şey aklanmış basbayağı tepede
Bir adam karısını eve kilitleyip, sigara söndürmüş
Bir kadın Birhan bak doktorlar söylemiş, bebekle yalnız
bırakmayın demiş
Haklısın neden sevsinler pembe tülleri, iki ayrı tür neden illa bir
Tamamlanmamış bir evrimin projeleriyiz belki de

Zıvanalı geçme tekniği nedir Aslı bilir misin?
Bak öğren bunu.
Çünkü bu şiir birbirine geçmiyor.
Acıyor, soğuyor, acıyor, soğuyor, acıyor, soğuyor.
Bitişmiyor. Birinin acısı öbürüne geçmiyor.
Bütün kadınlara bundan böyle başka türlü "ateşli" olmayı
"şiddetle" öneriyorum Aslı
Çıkıp iki oda bir salondan
Ateşli silahlar elimizde, Uma'nın kılıcı belimizde,
Savunma ve dövüş sanatlarında ustalıklı.
Anitsayac'ta bu kadar kadın ismi yeter,
Yeter artık, yeter çıkalım zıvanadan.

— Biz bu şiiri yazarken, Özgecan henüz katledilmemişti. www.anitsayac.com sitesine ve son yıllarda hızla artan erkek şiddetine dikkat çekmek amaçlı böyle bir işe girişmiştik. Son bölüm Özgecan'ın vahşice katledilmesinden sonra yazıldı. Ve anladık ki artık bu şiire devam etmek başka türlü bir âcizliğe dönecekti. Çünkü yaklaşık iki ay süren bu şiir çalışmasında hemen her gün bir kadın cinayetine tanık olduk. Çok üzgünüz ama yasta değiliz. Hiçbir devlet "büyüğünden" ve hiçbir saraydan adalet beklemiyoruz. "Kadınlar savaşçıdır" diyen Didem Madak'ı selamlayarak, içimizdeki yerlileri dürtüyoruz. Biliyoruz ki kadın cinayetleri politiktir. Ama unutmasınlar ki meydanlar, sokaklar bizimdir. — 16 Şubat 2015, Birhan Keskin-Aslı Serin.

Dogmayaydın

Kalır oluyoruz, ne güzel. Dogmayaydın.
Ömürlerimiz bir uçtan öbür uca yay gibi.
Bu yüzden işte dipdiri, dinamit gibi, ne güzel.
Ne zaman bitecek bu sabrın adı. Dogmayaydın.
Yoruldum senden, senin sertliğinden. Dogmayaydın.
Ağyar bize yar bak işte sıkma canını paramız var, ne güzel.
Ne güzel erkek erkeğe hoş tıraşlar ve jilet jilet takımlar,
şanlı erkek tarihi iktidar ve tabancam ohhhh ne güzel.
Savaş ne güzel bak, füzeler, mermiler, kalkan malkan,
hepsi ne güzel, ve ört ört ört üstünü yoksa üşürler filan.
Lan olm ne güzel olm bu Ortadoğu ne güzel
Ne güzel Kaddafi, ne güzel Bin Ali, ne güzel Mübarek
ve yaşasaydı çok yaşasaydı İdi Amin, ne güzel İdi.
Bak bazı isimleri saymıyorum, doğal olarak
tabancam sıkmıyor fazlasına. Dogmayaydın ne güzel.
Soluklanmadan böğüren bu siyaset ne güzel.
Ne güzel hiç sönmeyen bu sabahlar ne güzel bu dikine duruş.
Ne güzel tek tek basaraktan adım adım o kıtadan şuraya.
Ne güzel sandık sandık.. sandık sandık.. sandık sandık.
Akşamlar çok ayaz be kekeç abi, –sus lan yaşamak ne güzel.
Yanlış harfler varsa bu şiirde sakın taqmayın
Antin ve kuntin ve demokrasi ve vikvik ne güzel!
Soluklanmadan b'öğüren bu stratejiler bu adamlar ne güzel.
Ne güzel palet palet banknot, varil varil petrol ne güzel.
Ne güzel totolarla lotolarla umut beslemek çatıda
Bak bak kuşlar ne güzel!

Ve ne güzel sabah ola hayrola ne güzel
Ne güzel bu da geçer ya hu ne güzel
Dogmayaydın dogmayaydın ne güzel.

Ben bu şiirin esinini bir Eskimo'dan aldım ama
eskimeden topunuza bağışlayacağım, tüfeğinize
Sizler ki göklerin ve yerin sahibisiniz,
cem'i cümlenize, ne güzel.

KÜÇÜK ŞEYLER

I

Denizde bir şey var
Deniz bembeyaz bir dañ!
Köpürdelâ
Köpürcük
Köpürgân.

II

Ne benim ellerim çalışkan eskisi gibi
Ne senin kalbin benimkiyle sıcak
Sevgilim sadece fakirlik
Her şeyi bir iken ayırmak.

III

Ben bunu gözlerimle gördüm, yalan yok, kendi balkonumda!
–Bir acı biber bile yanındaki bibere sarılıyordu.

IV

Taşta saklandım ben yıllarca taşta
Bu yüzden anlamıyorsun öfkem nasıl sert
Nasıl taze, nasıl bozulmadı taşıdığım aşk
Ağır bir taşla yaşadım nasıl,
Beni esirgeyen taştı da öyle söküldü sabrım
Nasıl benzedim taşa, ya da taş bana nasıl,
bilemezsin.

V

Mi'safirim ben;
taşıdığım taş
kadim bu
dünya
da.

VI

Bir küfür gibi evde oturuyorum.

ALWAYS ON THE MOVE

Bırak bırak

Bırak o kordonu dedin, bıraktım ve çıktım dünyaya
İlk zorluğu buyurdun, memeyi bırak dedin,
uzun emdimdi eminim.

Köyü bırakıyoruz dediydi baban bıraktı hepinizi şehire
Saçını bırak, dedi annen berberde her sabah zor olur
Her gün taraması, başlarken ilkokula.
Ne berberi unuttun ne o günü.
O gün bugün saçın bir anlamı yok sende, arada zülüf filan
desen de şiirde.

İlkokul öğretmenin sol elini beğenmedi, bırak dedi,
Solak ne örtmenim diyemeden bıraktın kalemi sağ eline.
Çocuklar travmatik oluyorlarmış boşanınca babayla anne
O ne ki, bizimkiler kaç evi başımıza yıktılar her mahallede.

İlk arkadaşın nurcan; sana göre, yaşına göre
Onun esmerliğiyle sevdiydin geceyi de,
ilk ayrılığındı, işte bak, bırak dedi sana,
bıraktın oyun arasında, anlamadın bile.

Feneri yak gidelim mavilim, sonra... ne bileyim, onca hırgür.
Anlamadım neler bıraktım ilkgençlik yıllarında ralarda ralarda.
Okulu bırak diyen bir şeytan da olmuştu arada, saymalı onu da.

Sonra büyü dedin, büyüdük.
Uza dedin uzadık. Boylu boyunca.
Elimi büktüğün yetmedi belimi büktün,
bırak dedin basketi, bıraktım.
Beş olması gereken yerde dört omur varmış
Niye eksik ben ne bileyim, sen taktın?
Al bak sana şiir dedin,
Onu beşinci omur yerine taktım.

İlk aşkımdı, nasıldı dersen, ilk fasıldı, asıldı,
bu şiirin başındaki süt gibiydi, bırakması.
Onu bırak dedin ya. Ah ne zordu. Bir vapur iskelesinde,
turnikenin öbür yanında.
Gözümü açtığımda elektroşok veriyorlardı eksiğimin
yerine.

Gençlik işte onu bırak bunu bırak, serseri misin, bırak
Diye diye, bıraktıklarını dizemezsin,
Vesselam lale sümbül bağın
bırak bırak, bitmiyordu düzünden bu hayat.
Kısa kestim bu bölümdeki yılları, uzun bıraktırmıştın çünkü.

Kompile mistik ol dedi biri, kimdi, bir ara unuttum kendimi
Oysa hayattı bu, buradaydı, ben buradaydım, yoktu yeri
Basitti yaşamak. Yaşarsın ve kemiklerini bırakırsın geri.

Hayattı, hayatımızdı, olgun bir meyveye benziyor gibiydik ileri geri
Baktım bırak dedin babanın elini, babam sana gitti,
ondan kalan boşlukla da epey büyüdüm, inanmazsan işte!
İşte o meşenin altı, on yıldır yok, işte burada yokluğunun yeri.

Onca yıldan
Onca bıraktıklarımdan sonra
Ben şimdi sana
Bırak beni, bırak beni dersem
Ve sen

Beni bırakırsan var ya
Beni bırakırsan var ya!

Hıdırellez

Anne bak, ben kime yazılmış çok eski bir mektubum
Böyle, derine derine saklanmış kalmış.
Dünya yerinde bir uykuya yatırılmış, hiç uyumamış.
Kışlarda zor hatırası, yazlarda tahammül yorgunu
Anne benim gönlümün kimyası ne bu böyle?

Nereye vardıysam olmuyor,
Anne bak, hıdırellez geliyor.
Bana bir silkintiotu bul
Dizlerime derman diye sür, hülya diye gözlerime
Saçlarıma sür, yıllar var dönemedim evime.

Ne çok suyun içinden geçtim anne
senin önünden geçtiğimden daha fazla.
Sular ki bunca tanıdığımdır,
Sen bana dünya yalan diyorsun
Ben bi tek aşkı koydum gerçeğin tarafına.
Tekrar düşünelim anne
Bak bir kere daha soruyorum;
Ben kime yazılmış çok eski bir mektubum
Bu ben ne böyle?

Anne bak bir daha düşünelim;
Bir avuç sımsıkı harf, bir avuç sımsıkı kapalı
Eski bir mağara duvarına çizdiğin bir keçiyimdir
belki de ben anne.
Yıllarca taşlarda dillendiğime göre, oy!
Sen bana bu hıdırellezde adımı yeniden koy.

Always on the move
(Bir tır'ın alın yazısı)

Ne çok şey. Büyük sarı alanlar, tarlalar, hepsini yemişim.
Şu arkadaki tepeye in, kaldırılmamış gündöndüler var.
Gördün beni. Dumanlı yaz, dikine zakkum bir şeyim.

Gitmem gerekiyor, vakitsiz gelmişim.
Topuklarım ağrıyor, biraz dinleneyim gitmem gerekiyor.
Bunun'çin kimseyi suçlayamam oldum olası böyleyim.
Geldiğimde çok güzeldin bana,
güzelliğin bozulmadan gitmem gerekiyor.
Bir şey vardı, akmıyordu, senden mi benden mi
önemli değildi önce.
Bir şey vardı akmıyordu, çok sordum kendime içten içe;
dedi ki gitmen gerekiyor. Hafiften hafiften bir ses; Hafifle!
Ah ben çok çekmiştim, istemem,
benim çektiğimi sen çekme, gitmem gerekiyor.
Ameller niyetlere göredir böyle bilmiştim,
ama dünya değişti, annem öyle diyor.
Biricik idim ben de bir zaman, bak incitmişler bir harfimi,
saksıda üzgün bir bonzai, incittirmem başka yerimi,
gitmem gerekiyor.
Gördüm anladım bir çeşit palamut benimki,
seninkini açamam,
taşıyamam seninkini, gitmem gerekiyor.

Yolda mor bir ufuk olacağım, ovada tek bir ağaç,
uzakta sierralar! icabetçiyim.
İnsan yamaçta bir mavi buğudur, değil daha fazlası dediğimde
benim mavi bir buğu olduğuma inanacak biri gerekiyor.
Ne olacaktı kalsaydım, gitmesem ne olurdu benden sana?
Hiç! Açtım uykusuzdum, doydum,
bozma sinirini gitmem gerekiyor.

Öğrendim, öğretmişlerdi; kalırsam düğüm düğüm,
çok geçmedi daha üstünden hatırlıyorum.
Öyle almış başını gitmiş bir kaktüs yer yer çiçekli.
Sen uyuyorsun benim uyumadığım yerlerde,
benimse gecem çok uzun ve nemli.

Dünya ısındıkça daha hızlı dönüyor,
ya sen de olmasaydın dedim bir yerde.
Yine de bu hayat bana git git git diyor.
Yazdı. Verdi. Yedik.
Yol daraldı
Evreşe sapağında inmem gerekiyor.
Yediklerimizin yerine sen yeni şeyler ek artık.
O kadar da eşek olma.
Bir yerde kalma diyor kalbim, yollar geçmeliymişim,
gitmem gerekiyor.
(İnsan yokuşlu bir şeydir bana her daim, bu yol dümdüz,
gitmem gerekiyor.)

Ne anlattıysam sana hepsi doğru bunların, iyilikle kötülükle
bir ilgisi de yok.
O'ysa eğer Aşk'tan saydım hepsini.
Dumanlı yaz, dikine zakkum.
Uçuşan gün, rüzgârlı gece.
Yanlış kabuklar bağlamıştınız oysa siz
yanlış tüllere sarınmıştınız ben ne yapayım!
Öyle yaban öyle alev görmemiş bir elma vardı
otururdu içinizde, hamdı,
Hayat bazen katırlara sümbül vermek filandı.

Parmağımda bir mavi yüzük

Artık bu kazakları giymeyeceğiz sevgilim,
Böyle içi ekose böyle montlu.
Bakarken artık her şey böyle rüyalı,
Böyle şapkalı şallı,
Böyle büyülü, artistik olmayacak.
Gittiğimiz yollardan geri dönülmüyor sevgilim
Şimdi dünya çok acı.

Artık kış bize eski fotoğraflar gibi sevgilim,
Rüzgâr kuzeyden fena kuvvetinde,
Dünya bize eski zambaklar gibi Çin.
Dünya bize çok acı sevgilim,

Eski sevgilim fotoğraflar eski kışlar gibi,
Eskide kalmış, okkadar Çin.
Kirpikleri karlı bir dünyamız vardı bizim
Parmağımızda mavi yüzükler sevgilim.

Kirpikleri karlı bir dünya görmüştük,
O dünya bize şefkatle bakmıştı, içeriden
Sevgilim beni yoğumdan var ettiydin
Varlıktan yoğ'un, sonra sonra
Sonra bir gün her şey karbon sevgilim.

Bir kitabımız vardı bizim
Neyden oluşmuşsa tabiat
Yüzüğümüzde o yazıyordu;

Neyden oluşmuşsa tabiat
Ondan oluşsundu bizim rüyamız da
Oluşsundu yeterince beklemekten.

Bir gün her şey karbon sevgilim.

Yaz! Deli tetikte

Sen beni yazda görme, bir şeye benzetemezsin.

Zaman ve dilim, karpuz ve aspirin

Kulak ve kiriş dağılır bende.

Sen beni yazda görme, gerçekten benzetemezsin.

Ben olmam ben yaz geldiğinde; bir deli tetikte.

Sosyal varlıktan anladığım yan yana duran olgun narlar

Bir deli fizana bakar bende fizana bağlıdır ya yıldızlar,

Yazda neyim ben: birbirine çarpıp ötüşen moleküller

Tozun birikmesi gibi yavaş yavaş o şey birikmiş bende

Ama yaz ya, bilinmez yine de, değinmez hiçbir derde.

Gönül bağım mı ne, boynuma bağlı taşımdır. Taş, dinle!

Üzüme geçer sözüm de yazda geçmez gönlüme.

Ve yıllar var aramızdaki açı terstir; Yaz! en uzun cümle.

Taşta bekler yazlarda o ince şair, o soğuk kazı

Rüzgârlar eserse keser elini bazı.

Boynumun borcu o incecik sap olmasa, ah o olmasa

Kim taşır ki kirazı?

CÜMLE KAPISI

Zehra teyzem

Hayriye'ye

Zehra teyzem, aslında annemin teyzesi, ama benim daha çok teyzemdi. Hayriş'le yaşıttık çünkü. Hayriş de benim kardeşim gibiydi. Ergenliğimizden itibaren arkadaştık, kardeştik. Feriköy'ün sokaklarında, o eski muhallebicide. Akşamları illa kızlardan birinin evinde. Kalabalık bir grup sporcu kızlardık cümbür cemaat. Ergendik, sonra ilk gençtik, zapt edilemezdik. Çok çam devirdik, çok sinirlendirdik onu, bir gün evdeki sobanın borularını bile devirdik, (Yıllar sonra öğrendim ki sobanın borularını Saadet devirmiş, hayali bir sevgilisi vardı, Âdem'e sarılayım derken sarılmış borulara). Feriköy'deki evde. Hepimiz ayrı haytaydık biz. O hepimizi beslerdi. Hepimizin kahrını çekerdi. O yüzden annemin teyzesinden çok benim teyzemdi. Koyu yeşil gözlerinde bir şefkat bir vakar nöbetleşe harelenir dururdu. Beyaz tenli güzel bir kadın. Yaşlandı hep güzel kaldı. Gözleri hâlâ ne güzel. Yüz hatları.., ama bence kalbinin haresiydi gözlerine vuran... en güzel yeriydi kalbi her birimizden şefkatini esirgemeyen.
Herkesi beslemek nedir mesela ondan öğrendim ben. Lezzet nedir onun ellerinden. O hangi yemeği yapsa dünyanın en güzel yemeğidir o. Sonra Mecidiyeköy'deki evin arka bahçesinde ne yemekler yaptı bize sayısız. Sayısız leziz.

Zehra teyzem ile geçirdiğimiz bunca yılın ardından öyle bir yüz gün geçirdik ki, hiçbir şeye benzetemem şimdi o zamanı. Onunla birlikte uzun uzun ölümü bekledik. Bir gizi bekler gibi. Kederle. Kederimizi avuçlarımızda saklayasaklayasakla... yasaklaya.

–Çok sevindim geldiğine... Hem bak, sakın korkma, kaçma da... Biliyorum sen çok korkuyorsun hastalıktan, ama kaçma, ölümü de öğren. Hem içimde bir kapı açıldı benim, içim nasıl huzurlu, hazırlandım ben... Bir kapı açıldı önümde. O yüzden sakın kaçak durma, tamam mı?
–Bekliyor mudur Kemal enişte seni orada?
–Hiç rüyamda görmedim onu...
–Rüyanda görmen şart mı ki, değil.
–Sevmiş miydi seni çok?
–Sevmişti.. sevmişti. Çoook hem de.
–O zaman o karşılar seni, üzülme.
–Amaaan boşver enişteni, kadınlar karşılasın beni, kadınlar hamamı gibi.
–Olur, tabii, hem daha şenlikli olur, büyükçe bir kısmı orada zaten. Anneannem mesela takımı toplamıştır bence, hea! Ölüme var daha. Çok var. Dur bakalım daha. Baksana ellerine, bu eller hiç ölecek birinin eli mi allah aşkına teyze, yumuşacık. Pamuk.
–Sarardı sarardı, rengi, bak, sarı sarı.. (derken burnunda takılı oksijen hortumu düştü, tekrar taktım.)
–Yooo gayet güzel pamukçuğum, bak mis gibi.. diyordum tam, elini okşuyordum, uyudun.
–Ne zaman ölünüyor acaba? Ne oluyor da en sonunda ölünüyor? Ok yaydan nasıl çıkıyor? Can tene nasıl veda ediyor? Teyzem.
Hayrişşş! Şşşt! Teyzem uyudu yine.

Dün gece tuhaf bir rüya gördüm Hayriş... Bilirsin ben çok nadir hatırlarım rüyalarımı. Bunu o kadar net hatırlıyorum ki, unutmadan sana anlatayım da benim de aklımda kalsın. Bak şimdi. Bir yere gitmişim, dünya yuvarlak bir küre ya, kürenin sonlarına doğru bir yerdeki bir ülkedeymişim.

Orası aslında güzel bir ülkeymiş ama ben olabilecek en berbat şehrine gitmişim meğer... Tuhaf bir hayal kırıklığı ile o şehre yüksek, tepeden bir yerden bakıyordum. Yanımda gençten bir çocuk da varmış, kim olduğunu bilmiyorum onun. Uzaktan tepeden bakıyoruz onunla birlikte. Çirkin binaları var şehrin, sanki.. sanki bi yandan Latin Amerika'ya benziyormuş ama orası değilmiş yine de. Ya çok güneyde ya çok kuzeyde bir yerdeyiz, gökyüzü epey basıkmış ve oradan anlıyormuşum ki çok uç noktalarındayız yer kürenin. Bir de okyanusa kıyı bir yermiş. Tepeden o şehri seyrederken aşağılarda geniş bir alanda binlerce yüzbinlerce insan toplanmış, mahşeri bir nümayiş var ama nedir tam bilemiyoruz. Yavaş yavaş tepeden aşağılara şehre doğru iniyoruz. Biz ilerledikçe şehrin içlerine kıyılarına doğru okyanusun dalgaları yavaş yavaş hareketlenmeye başlıyor. Bulunduğumuz yere doğru... sonra o dalgalar devasa dalgalar haline dönüşüyor, bizim de olduğumuz yere doğru taşmaya vurmaya başlıyor. Dalgalar tek yönlü olsa ben aslında bunun üstünde kalabilirim. Yani tek yönlü bir dalgayla dalganın hareketleriyle senkronik hareket ederim ve dalganın üstünde durabilirim diye düşünüyorum. Yanımdaki genç oğlan kim, benim animusum herhalde. Tek değilim yani rüyada. O da benimle birlikte dalgaların içinde kalıyor. Baş edebilirmişiz. Ama çok büyük bir dalganın içinden çıkmaya çalışırken arada aynı suyun içinden başka yönlerden ve katmanlardan da dalgalar oluşuyor, böylece tam olarak suyun yüzeyine çıkamaz oluyorum, genç oğlan da öyle... O çoklu dalga setinin tam ortasında ben yine de yüzeye çıkacağım bir ara ama o genç var ya, bir yandan da onu gözetiyorum, o da kurtulabilecek mi, suyun altındayız, kurtulabilecek mi diye... Çıktık sonunda çıktık, tüm dalga çakışmalarının arasında incecik bir boşluktan sıyrılıp suyun yüzeyine çıktık.. Daracık bir aralıktan kafamız suyun üstüne

erişti. Ve rüya orada bitti. Uyandım. Çok acayip çok tuhaf değil mi? Hiçbir rüyasını hatırlamayan ben, bu rüyayı bu kadar detaylı niye hatırlıyorum ki Hayriş?

(...)

–Teyze.. şşşştt teyze. Ben geldim.
–Bırak lan uyuyor. Öyle oluyor, uyukluyor arada. Derin derin. Dün gece uyuyor mu yoksa komaya mı girdi bilemedim, panikleyip ambulans çağırdım. Doktor uyuduğunu söyledi. Ama gelen bütün doktorlar hâlâ nasıl yaşıyor şaşırıyorlar, bir posta da dün gece gelenleri şaşırttı.
–Teyze! Şştt.. Zehra teyze.. Nerdesin?
–Konuşma lan öyle annemle.
–Ne var yahu senin annense benim de Zehra teyzem o. Nasıl istersem öyle konuşurum, sana ne.
Yağmur asla yanlız yağmayan şeydir teyzem. Yağmurun yalnız yağdığını söyleyenlere inanma sen. Yağmur bilebildiğim en kalabalık şey benim. Ha gökteki sığırcık sürüleri gibi yağmur, ha yağmur gibi sığırcık sürüleri. Peki, uyu bakalım sen.
–Ne konuşuyon lan öyle.. Mırıl mırıl.
–Ya sanane kızım ya.

Gökyüzü var ya, bir çeşit imkânsızlıktır Hayrişçiğim, en azından ayağı yere basanlara. Ben o yüzden işte, gökkubbe sözcüğünü severim daha çok. Gökyüzü değil ama gökkubbeyi hep şefkatin mekânı olarak anlamışımdır ben, öyle yakıştırmışımdır. Kubbe. Ne güzel değil mi, ne kadar şefkatli. Nasıl çın çın...
Babamı kaybettikten kısa bir süre sonra bir rüya görmüştüm. O rüyada da gökkubbenin yanları vardı çok eliptik bir kubbeydi gök.

Babam gökkubbeden tanımadığım bilmediğim bir element ya da metal bir şey, o neyse, bir şey düşürmüştü bana oradan. Ben düşen o şeyi elime alıp evirip çevirdikten sonra ondan bir yüzük yapmıştım parmağıma...

(...)

–Teyze sen konuşma tamam mı, yorma nefesini. Ben konuşayım sen başınla işaret et tamam mı.
–Çok sevindim geldiğine.
–Ben de, ben de, seni her gördüğümde çok seviniyorum teyze. Sen konuşma. Ben konuşurum. Gözlerin çok güzel gülüyor bugün senin. Gökyüzü gibi.
–İki tane meleğim var. Bunlar.. (Hayriş ve Figen'e doğrultuyor kolunu.) Canımın içi bunlar.
–Hep Hayriş'in elini tutmaktan sıkılmışsındır sen! Ver biraz ellerini ben tutayım.
–Ölmeden şuurum kapanacak mı çok merak ediyorum. Bak bakalım Hayriye, bak bakalım kapanacak mı?
–Anne düşündüğün şeye bak yahu! Kapansa da sen bilmeyeceksin ki! Biz.. amma tuhaf şeyler geliyor aklına senin yahu.
–Çok yatıyorum, ondandır!

(...)

–Peki tamam, bak şimdi ben senin için çekerim bu tespihi. Sen içinden seslenirsin. Dudakların kımıldadıkça ben bir bir çekerim tespihin tanelerini. Anonim ortaklık gibi çalışırız. Olur mu, tamam mı?
Hahhhaa güldürdüm seni di mi! İçinden gülmek de zorluyor mu

seni? Bak, zorluyorsa kafanı salla, güldürmeyeceğim o zaman. Dur dur kafanı da sallama, hortumun düşüyor. Arada böyle şımarıklar yapmamıza kızmıyorsun değil mi teyze?
–Şımarıklık! Hah! Şımarıklığın şahikası benim. İki ay oldu hâlâ ölmedim.

–Tamam teyze, haydi çekiyoruz... Tespih'de hata olmaz! Ona göre.

(...)

–Sen mi geldin?
–Evet teyze, ben geldim.
–Çok sevindim geldiğine.
–Nasılsın bugün?
–Yerde miyim gökte miyim, bilmiyorum.
–Yerde miyim gökte miyim, bilmiyorum.
–El üstünde tutuyorlar ya bu meleklerin seni, ondan anlamıyorsun sen yerde misin gökte mi! Bunlar var ya, bu senin meleklerin, biyonik bunlar.
–Ya Ben! Ya Ben! Bak üç ay oldu, geçti ölmedim hâlâ.
–Allah gecinden.., o ne biçim laf teyze.

Peki tamam. Uyu teyze... ben konuşurum. Allah gecinden... gecinden... Sen de biyoniksin bir bakıma ama hacimsel olarak bir haikuya benziyorsun giderek. Duysaydın haiku ne derdin şimdi. Boşver teyze, yabancı bir parça o. Japonca bir parça, boşver. Ama mevsimler gibi, açmış kirazlar gibi güzel bir şey. Ölümü beklemek çok kederli bir yorgunluk teyze. Ruhlarımız

baktığımız, odaklandığımız, bir an gelecek ve gerçekleşecek olan o ölümün korkusuyla tedirginliğiyle başka bir şey olup çıktı. Yaşamak normalde böyle bir şey değildi teyze, bunu şimdiye kadar böyle biliyor muyduk bilmiyorum. Orada, ötede gizli bir bilgi var, adı ölüm.. adım adım o gizli bilgiye doğru kederle.. yürütüyorsun bizi. Oysa sen ne güzel teslim oluyorsun. Ancak viraneyle divane bu kadar güzel teslim olur teyze.

(...)

Tamam teyze buldum, valla, valla buldum o şarkıyı... Bak bu cd'de, çalacağım sana şimdi. Aslında bu şarkıyı sana Songül de söylerdi ondan isteseydin. Ama bu kadın da müthiş söylüyor, çok severek dinleyeceksin. Öteki tarafta Sabite Tur Gülerman'ı görürsen ona söylet asıl bu şarkıyı.

"Aksadeler giyer boylu da boyunca / Düğmeler takıyor gerdana varınca / Nasıl sabredeyim tâ sabah olunca / İşte gidiyorum şurada nem kaldı/ Uçurdum şahinim elden atmacam kaldı."

(...)

–Lan Hayriş! Ya öteki taraf diye bir şey yoksa!
–Olmazsa olmasın n'olcak! Bu taraf yetmiyor mu?
–Yetseydi söz konusu olur muydu oğlum! İnsan dediğine ancak artarsa yeter. Öteki taraf.. hıı?
–Şu antidepresanımı alayım bi kadeh, sen de ister misin?
–Ben kimyasal antidepresan takılıyorum biliyorsun.
–Biliyorum biliyorum da hani belki bi kadeh istersin diye sordum.
–Ne diyorsun öteki taraf meselesine.

–Ne diy'cem kızım bana bu taraf yetiyor da artıyor, görmüyor musun.
–Yani şimdi teyzem ölünce, onu hani bizimkiler karşılamazsa filan.
–Senin kafa iyi mi lan!?
–Saçmalıyorum ben boşver. Ama yine de sana diyorum huuuuu. Ruh yoksa ne bok yiycez lan oğlum.
–Öff be kardeşim. Bak işte ruhum...
Bu da öğleden beri benim ruhumu yediğin.
Al bak! Al bak ruh.

(...)

–Neyin var kuzen, bi acayip görünüyorsun bugün!?
–Ya bilmiyorum Hayriş ya. Dün gece rüyamda seni gördüm ben, bi tuhafım.
–Beni mi gördün?
–Yani seni gördüm ama aslında teyzemin ölümünü gördüm.
–Nasssı ya, anlatsana.
–Anlatamam ya, anlatamam. Anlatımı yok ki. Bir kare sadece. Boşver.
–Anlat lan, alıştım ben, valla bak, bu kadın beni de alıştırdı ölüme. Hani yarın öbür gün cenazede yeterince üzgün görünemezsem bunu nasıl izah ederim bilmem. Siz anlatırsınız bi zahmet millete.
–Neyse saçmalama. Figen kalsın burada. Biz çay içelim aşağıda. Hadi.

Rüyamda Hayriş teyzemin yattığı üst kattan aşağıya merdivenlerden koşarak iniyordu. Rüyanın bütün aksiyonu buydu, bu kadarcıktı. Sinemaya uyarlasan bir saniye 24 karedir ya, 24 kare bile değildi, o kadar kısa bir an... Teyzem ölmüş ve o da yüzünde bir acıyla aşağıya koşuyordu. Kalbi yanmıştı Hayriş'in, bunu yüzünde isi kalmış karalıktan anlıyordum. Yüzüne bakıyordum ve kalbinin yandığını anlıyordum. Bu kadarcıktı.

Benim güzel gözlü teyzem, seni güzel güzel göndereli bugün on altı gün oldu. Yani güzel güzel gönderdik demek de ne demekse! Olan bitenin nasıl olup bittiği, güzelliği hakkında bir marifet varsa bile o bizim değil zaten, senin. Hem sanma ki gittin diye seninle konuşmaya devam etmeyeceğiz. Mesela ben, hep senin ne kadar güzel öldüğünü tespih edeceğim. Ölürken bana verdiğin o büyük armağanı hiç unutmayacağım.

Şimdi sana merak ettiklerini söyleyeyim kısaca. Sonra gerçekten vedalaşalım.

Ölmeden önce şuurum kapanacak mı diye merak ediyordun ya, evet yaklaşık sekiz saat önce şuurunun kapanmaya başladığını söyledi doktorlar. Ama sen ölmeden iki saat önce yine de Hayriş'in elini bence şuurlu olarak son bir kez sımsıkı tuttun. Dolayısıyla, hakikaten kapandı mı şuurun bilmiyorum. Bence kapanmadı.

Ben haberi alıp sizin eve vardığımda, sen öleli henüz birbuçuk saat olmamıştı. Önce alt katta oturdum, oturduk bir süre. Sonra yukarı çıkıp görmek istedim seni. İşte asıl haber bu. Bugüne kadar bir ölü'mün yüzüne bakmamıştım hiç.

Sana bir sözüm vardı, kendime de. Bu kez bakacaktım.
Sana bakacaktım. Böyle kavilleşmiştik.
Olcay'ın da elini tutarak yukarı çıktım.
Hiç korktuğum gibi olmadı. Üstüne bembeyaz bir çarşaf örtmüşlerdi, örtünün başını açtı İsmet, seni gösterdi. Yüzüne baktım. Eline dokundum elin hâlâ sıcaktı. Yüzüne dokundum. Okşadım diyemem. Sadece dokunabildim. O an hem varmışsın gibiydin hem de artık yokmuşsun gibiydin. Hem hâlâ Zehra teyzem gibiydin, hem de herhangi bir şey gibi. Ölü gibi bir şeydin. Ha şu plastik sandalye ha sen, aslında. Canın, bedenin bekçisi gitmişti, nereye, bilmiyoruz. Sen yatıyorsun, ben sana doğru eğilmişim, senin elin yüzümü okşamaya doğru uzanmış. Eline bakıyorum uzun uzun. Yanağıma şefkatle uzanan eline. Öyle tuhaf bir fotoğraf şeysi aklıma geliyor. Elin bir daha yanağıma uzanmayacak. Hayriş sen ne dediysen hepsini harfiyen yerine getirmiş. Beceremez bazı şeyleri diye endişeleniyordun ya boşunaymış. Senin arkandan yaptıklarını görsen hepsine "âlâ" derdin. Yoksa zaten ben şimdi bunları bu kadar rahat anlatamazdım. Kolay olacak diye inandırdın ya hep bizi. Bizim de kolayından olsun diyeydi tüm dualarımız. Zor da olmadı açıkçası. Can tenden ayrılmıştı, ilk defa gözümle gördüm.

Sonra seni gömdük.

Benim için en büyük zor, işte bu on altıncı günün gecesinde oldu. Hayriş'le bir arkadaşımızda yemek yedik, dönüyorduk, taksideydik ve senden konuşurken bir cümle kurdu Hayriş. O cümleyle Hayriş'in bütün kalbi sarsıldı, gövdesi sarsıldı, Hayriş'in içine çivilenen acısı omuzuma çakıldı, işte o an yer sarsıldı. İndik taksiden.

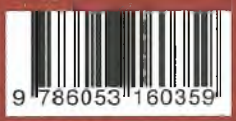
Bir geceyarısı sokağında eve doğru değil saçma bir yöne yürüdük. Ve kalemle yazdığımı düşündüğüm bu sürecin hikâyesini parmaklarımın arasında tuttuğum kor bir çubukla bitirdim o gece. Aniden, çabucak.
Kor ile uzun yazılamıyordu teyze, bunu anladım.

Şimdi Hayriş'in o günlerde çektiği bir fotoğrafımıza bakıyorum. Sen yatıyorsun, ben sana doğru eğilmişim, senin elin yüzümü okşamaya doğru uzanmış. Eline bakıyorum uzun uzun. Elin yanağıma şefkatle...

–Teyze! Sen!
–Ölmedim ki ben. Ölmedim ki.
–Nasıl ya teyze. Yarın kırkın var senin.

Metis Edebiyat | Şiir
ISBN-13 978-605-316-035-9

Metis Yayınları
www.metiskitap.com